

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Václava Trajera v právní věci **žalobkyně: J. M.**, bytem „X“, zastoupené JUDr. Vladimírem Davidem, advokátem, se sídlem v Lounech, Mírové náměstí 48, proti **žalovanému: Krajskému úřadu Ústeckého kraje**, odbor územního plánování a stavebního řádu, Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, **za účasti osoby zúčastněné na řízení: Společenství Pražská 122, Louny**, sídlem v Lounech, Pražská 122, IČ 272 84 930, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13.9.2011, č.j. JID 108006/2011/KÚÚK/Doč, č.j. 133/UPS/2011-3,**

t a k t o :

- I.** Žaloba **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 13.9.2011, č.j. JID 108006/2011/KÚÚK/Doč, č.j. 133/UPS/2011-3, jímž bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Louny, stavební úřad (dále jen „stavební úřad“), ze dne 4.2.2011, č.j. MULN/18705/2010/SU/W, kterým podle ustanovení § 88 odst. 1 písm. b) zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění účinném do 31.12.2006 (dále jen „stavební zákon“), rozhodl stavební úřad o nařízení odstranění stavby „Garáže a přístavba k domu č.p. 2633, Louny, ulice Česká, na pozemku parc. č. 244/2 v k.ú. Louny“ (dále jen „stavby“).

V žalobě uvedla, že žalobou napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy a současně je nesprávné. Stavební úřad nepostupoval v souladu s ustanoveními zákona č.

500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), dále stavebního zákona ani v souladu s ustanoveními zákona č. 183/2006 Sb., stavebního zákona (dále jen „nový stavební zákon“). Stavby byly opakovaně předmětem několika správních řízení, avšak byť dal žalovaný žalobkyni opakovaně za pravdu, nepřihlédl k výhradám, které žalobkyně vznesla ohledně podjatosti osob rozhodujících ve věci u stavebního úřadu. I z formálních důvodů je napadené rozhodnutí nevykonatelné. Rozhodnutí stavebního úřadu postrádá argumentaci opřenou o důkazy, že vznikla nová zděná přístavba 3,5 x 7 m, neboť nebylo provedeno zaměření geodetem. Jedná se o stavby dvě, tedy garáž a přístavek, ačkoli bylo zahájeno a proběhlo řízení o odstranění jedné stavby. Stavební úřad nespecifikoval, v jakém rozsahu má být odstraněna domnělá přístavba k domu č. p. 2633 v Lounech. Nebylo prokázáno, že se zde jedná o přístavbu. Na severní zdi objektu je ukotvena stříška nad rampou, která se nachází mezi objektem č.p. 122 a č.p. 2633. Ubouráním severní zdi objektu č.p. 2633 by pak došlo ke zřícení této stříšky a k poškození objektu č.p. 122, tj. rozhodnutí stavebního úřadu nelze prakticky vykonat z důvodu, že by přitom došlo ke škodám na sousedním objektu. Stavební úřad přístěnek nesprávně označuje za garáže, ačkoliv tak není užíván. Stavební úřad také v rámci řízení nezjistil rozměry této stavby. Označení stavby ve vztahu k jejímu účelu a její rozměry mají vliv na meritorní rozhodování v této věci. Stavební úřad nesprávně zjistil skutečnosti ohledně domnělého únikového východu z č.p. 122, neboť tam ve skutečnosti žádný únikový východ není. Žalobkyně zdůraznila, že veškeré podklady a doklady dotčeným správním orgánům předložila, přičemž z jejich strany nebylo žádných námitek. Veškeré stavební úpravy byly prováděny výlučně na pozemku žalobkyně a správní orgány vůbec neprokázaly, že by se tyto úpravy mohly dotknout jiných pozemků. Pokud jde o tvrzení, že stavba je postavena na části pozemku zatíženého věcným břemenem chůze a jízdy pro sousední pozemek a stavbu, pak žalobkyně uvedla, že již v roce 1996 byla mezi právními předchůdci uzavřena smlouva o zřízení věcného břemene, která však nikdy nebyla plněna, neboť prodejna potravin je zásobována přes rampu přístupnou z veřejné komunikace, prodejna tabáku z Mírového náměstí a prodejna občerstvení z ulice Štefánikovy. Žádný z vlastníků domu č.p. 121, 122 nikdy za věcné břemeno ničeho neuhradil ani ho nevyužíval, a proto podle § 151p odst. 2 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník (dále jen „občanský zákoník“), zaniklo. Správní orgány se dále vůbec nezabývaly otázkou, jaký charakter mají stavby. Pokud jde o tzv. přístavbu k domu č.p. 2633 v Lounech, pak se v daném případě nejedná o přístavbu, ale výhradně o udržovací práce. Žalobkyně byla a je schopna dokladovat, v jakém stavu byla tato část nemovitosti před zahájením těchto udržovacích prací a v jakém stavu se tato část nemovitosti nachází po provedení těchto nezbytných úprav. V případě „garáží“ se jedná o dva samostatné otevřené přístřešky, z nichž žádný zdaleka nepřekračuje 25m² zastavěné plochy a 5 metrů výšky. K takové stavbě není podle nového stavebního zákona nutné vůbec stavební povolení a ohlášení, a proto požadavek na demolici těchto přístřešků je zcela v rozporu se smyslem příslušných právních předpisů.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí. V předmětné věci byla vedena celkem čtyři odvolací řízení, v nichž třikrát žalovaný napadené rozhodnutí pro procesní vady zrušil a až nyní žalobou napadeným rozhodnutím rozhodnutí stavebního úřadu o odstranění stavby potvrdil. V daném případě byl aplikován pouze stavební zákon, a to ustanovení § 88 odst. 1 písm. b). Žalovaný poukázal na to, že o dodatečném povolení stavby může stavební úřad rozhodnout pouze v případě, že vlastník stavby o její dodatečné povolení požádal a předložil doklady vymezené stavebním zákonem a vyhláškami, v opačném případě nařídí stavební úřad odstranění stavby. Významnou odlišností v tomto řízení je stanovení povinnosti stavebníka prokázat, že dodatečně povolovaná stavba je v souladu s veřejným

zájmem. Žalobkyně pouze požádala o dodatečné povolení stavby, avšak žádnou dokumentaci stavby, ani žádný z dokladů požadovaných stavebním úřadem nepředložila. Předchozí rozhodnutí stavebního úřadu bylo zrušeno z důvodu procesních vad, nikoliv z důvodů věcných v tom smyslu, že by nebyl důvod k odstranění stavby. Podle § 14 správního řádu musí námitka podjatosti směřovat vůči konkrétní úřední osobě podílející se na vedeném správním řízení, a to s uvedením konkrétního zájmu (pozitivního nebo negativního) úřední osoby na výsledku řízení. Žalobkyně v průběhu řízení o odstranění stavby námitku podjatosti nevznesla a své pochybnosti o údajné podjatosti „příslušných osob“ omezila pouze na konstatování v odvolání podaném dne 18.3.2010, aniž by uvedla konkrétní osoby a své tvrzení odůvodnila. K námitce žalobkyně ohledně důkazu vzniku nové stavby odkázal žalovaný na místní šetření ze dne 9.8.2006 o němž byl sepsán protokol a pořízena fotodokumentace. Skutečný stav věci na místě stavby prověřili odborní referenti žalovaného v pořadí prvním odvolacím řízení. O tomto šetření byl sepsán záznam, který je nedílnou součástí spisu žalovaného včetně fotodokumentace. Žalovaný odmítá tvrzení žalobkyně, že předložila všechny podklady a doklady. Umístěním staveb došlo ke znemožnění výkonu práva vlastníků stavební parcely p.č. 244/1 v k.ú. Louny užívat věcné břemeno práva chůze a jízdy. Námitka, že věcné břemeno není užíváno, je v řízení o odstranění stavby irelevantní. Znemožnění užívání at' již existujícího či neexistujícího únikového východu nebyla zásadním důvodem pro nařízení odstranění stavby, ale pouze jedním z mnoha důvodů uvedených v odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu. Stavební úřad z důvodu procesní ekonomie dvě samostatně stojící „černé stavby“ umístěné na shodném pozemku projednal v jednom správním řízení, přičemž předmětem řízení jsou obě stavby. S ohledem na zjištěný skutkový stav shora uvedený je zřejmé, že se v případě staveb nejedná o udržovací práce podle § 14 vyhlášky č. 132/1998 Sb. Námitka žalobkyně, že garáže podle nového stavebního zákona nevyžadují stavební povolení ani ohlášení je irelevantní, neboť bylo postupováno podle stavebního zákona. Stavební úřad při vymezení předmětu řízení vycházel jednak z vlastního šetření na místě stavby, resp. ze stavebně technického řešení staveb a rovněž i ze žádosti žalobkyně o dodatečné povolení stavby ze dne 2.1.2007, ve které sama označuje stavby jako „Garáž a přístavba skladu.“ V probíhajícím řízení žalobkyně vymezení předmětu stavby nerozporovala.

Osoba zúčastněná na řízení Společenství Pražská 122 uvedla, že se žalobou zásadně nesouhlasí. Některé informace v žalobě jsou nepravdivé. Dále doložila fotografii ze dne 10.4.2012 přístavby domu č.p. 2633, a to původní části a nepovolené přístavby. Uvedla, že původní stavba se nachází na pozemku č.p. 244/1, který není ve vlastnictví žalobkyně. Pokud by žalobkyně vyměnila pouze sloupek a dveře, nedošlo by k tomu, že místo původních dřevěných jednokřídlých dveří budou garážová vrata a celkový prostor původní kůlny bude zvětšen a přístup k pozemku 244/1 se touto stavební úpravou stal pro vlastníky pozemku č. 244/1 nedostupný.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen „s.ř.s.“), bez jednání, neboť žalobkyně s tímto postupem výslovně souhlasila a žalovaný se po řádném poučení, že může vyslovit souhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřil.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že

soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s.. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Soud se nejprve zabýval námitkami žalobkyně směřujícími k vlastnímu správnímu řízení, a které by mohly vést ke zrušení napadeného rozhodnutí pro vady řízení podle § 76 s.ř.s. Mezi tyto námitky patří údajně nereflektovaná námitka podjatosti a nedostatečně zjištěný skutkový stav spočívající v existenci a charakteru staveb.

Jak již uvedl žalovaný, ve správním řízení bylo odvolacím orgánem (žalovaným) rozhodováno čtyřikrát vždy k odvolání žalobkyně. Čtvrté odvolání není odůvodněno, avšak ve třetím odvolání ze dne 18.3.2010 ve znění jeho doplnění ze dne 20.4.2010 proti rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 17.2.2010, č.j. MULN/19370/2009/SU/W, je (obdobně jako v odůvodnění předchozího odvolání ze dne 10.9.2008, ve znění doplnění ze dne 16.9.2008) uvedeno, že: *„Předmětné stavby jsou opakovaně předmětem několika správních řízení, přičemž odvolacím orgánem byla vždy rozhodnutí stavebního úřadu zrušena a vrácena k novému projednání. Už z tohoto důvodu se mi jeví postup stavebního úřadu neobjektivní a příslušné osoby rozhodující ve věci podjaté. Na tuto skutečnost jsem opakovaně poukazovala, bohužel, byť správní orgán II. stupně mi dal vždy za pravdu, k mým výhradám nebylo přihlédnuto.“* Na to reagoval žalovaný ve svém rozhodnutí tak, že poukázal na ustanovení § 14 správního řádu s tím, že je nutno namítat podjatost konkrétní osoby. Žalobkyně dle žalovaného neuvedla, které konkrétní osoby považuje za podjaté a toto své mínění ani neodůvodnila.

Soud má za to, že námitka podjatosti byla v uvedeném odvolání vznesena, a to vůči rozhodujícím osobám u stavebního úřadu s odůvodněním, že jejich rozhodnutí opakovaně neobstálo.

Podle § 14 odst. 1 a 2 správního řádu každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu (dále jen "úřední osoba"), o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit. Účastník řízení může namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví. K námitce se nepřihlédne, pokud účastník řízení o důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil. O námitce rozhodne bezodkladně usnesením služebně nadřízený úřední osoby nebo ten, kdo má obdobné postavení (dále jen "představený").

Žalovaný měl v daném případě podle § 14 správního řádu postupovat tak, že měl vyzvat žalobkyni ke konkretizaci rozhodujících osob, u kterých namítá podjatost a věc postoupit k rozhodnutí představenému. V daném případě tak soud musí konstatovat, že řízení před žalovaným je zatíženo procesní vadou. Soud však musí hodnotit, zda jde o vadu natolik zásadní, aby bylo možno říci, že tato vada mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve

věci samé ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. V daném případě je nutno uvést, že námitka podjatosti spočívala pouze v nespokojenosti s úředním postupem rozhodujících osob, který byl opakovaně shledán nesprávným. K tomu, aby mohla mít námitka podjatosti naději na úspěch, musela by žalobkyně tvrdit, že konkrétní úřední osoby mají takový poměr k věci, k účastníkům nebo jejich zástupcům, že lze pochybovat o jejich nepodjatosti a toto své tvrzení odůvodnit. Tato kritéria však nemůže splňovat pouhá nespokojenost s procesním postupem úředních osob. Vzhledem k tomu, že tato námitka podjatosti nemohla mít naději na úspěch, dospěl soud k závěru, že skutečnost, že nebylo o této námitce samostatně rozhodováno, nezpůsobuje takovou vadu procesního postupu, že by to mohlo vést k nezákonnému rozhodnutí ve věci samé.

Dále se soud zabýval, zda stavební úřad dostatečně zjistil skutkový stav, aby jeho rozhodnutí bylo vykonatelné. Ze správního spisu soud zjistil, že k podnětu osoby zúčastněné na řízení ze dne 25.7.2006 vykonal stavební úřad dne 9.8.2006 místní šetření, při němž pořídil i fotodokumentaci staveb. Ve spise se dále nachází vyjádření Městského úřadu Louny, odbor rozvoje města – úsek památkové péče, ze dne 8.12.2006 adresované panu L. M., ze kterého vyplývá, že z pohledu tohoto správního orgánu lze souhlasit s legalizací staveb. Žalobkyně podala ke stavebnímu úřadu dne 2.1.2007 „Žádost o stavební povolení“ na stavby označené jako „Garáž a přístavba skladu“, bez příloh. Žalobkyně byla opakovaně vyzvána stavebním úřadem, aby doplnila svoji žádost o projektovou dokumentaci stavby, stanovisko orgánu požární ochrany, stanovisko orgánu státní památkové péče a souhlas vlastníků pozemků a staveb sousedících s dodatečně povolovanou stavbou, a to poprvé výzvou ze dne 29.1.2007 a poslední výzvou ze dne 1.12.2010. Součástí spisu je i „Geodetická dokumentace skutečného provedení stavby č. 47/2010“ ze dne 26.7.2010, vypracovaná Ing. L. P., jejíž součástí je i zakreslení staveb. Dne 12.1.2011 bylo provedeno další místní šetření s fotodokumentací, během něhož bylo zjištěno, že stavby nebyly v rozporu s tvrzením zástupce žalobkyně odstraněny.

Na základě shora uvedených podkladů soud konstatuje, že sama žalobkyně označila stavby jako garáž a přístavbu. Stavby byly zadokumentovány a bylo provedeno i jejich odborné zaměření s vyznačením, do kterých pozemků stavba přístavby zasahuje. Soud nemá pochyby o tom, že bylo žalobkyni po celou dobu řízení zřejmé, o jaké stavby se jedná a konkretizace těchto staveb je i objektivně seznatelná z obsahu správního spisu i z rozhodnutí stavebního úřadu. Pokud tedy stavební úřad specifikoval ve svém rozhodnutí o odstranění staveb tyto stavby jako „Garáže a přístavba k domu č.p. 2633, Louny, ulice Česká, na pozemku parc. č. 244/2 v k.ú. Louny“ učinil tak dostatečně, s tím, že toto označení je natolik určité, že rozhodnutí stavebního úřadu je vykonatelné. Soud tuto část svého odůvodnění může uzavřít konstatováním, že správní orgány dostatečně zjistily skutkový stav spočívající v existenci staveb a jejich rozhodnutí jsou přezkoumatelná a vykonatelná.

Následně soud přistoupil ke stěžejní otázce spočívající v zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí.

Podle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona stavební úřad nařídí vlastníku stavby nebo zařízení odstranění stavby nebo zařízení postavené bez stavebního povolení či ohlášení nebo v rozporu s ním. Odstranění stavby se nenařídí, pokud stavebník prokáže, že stavba je v souladu s veřejným zájmem, zejména s územně plánovací dokumentací, cíli a záměry územního plánování, obecnými technickými požadavky na výstavbu, technickými požadavky na stavby a zájmy chráněnými zvláštními předpisy a jestliže stavebník v řízení o odstranění

stavby podá žádost o její dodatečné povolení a předloží podklady a doklady vyžádané stavebním úřadem v jím stanovené lhůtě a v rozsahu jako k žádosti o stavební povolení.

K podmínkám pro nařízení odstranění stavby se opakovaně vyjádřila i judikatura správních soudů a Ústavního soudu:

Rozhodnutí, jímž je podle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona nařízeno odstranění stavby postavené bez stavebního povolení na cizím pozemku bez souhlasu jeho vlastníka, sleduje legitimní cíl spočívající v zájmu na zachovávání stavební kázně, na ochraně životního prostředí a na ochraně vlastnického práva vlastníka pozemku. Stanovení povinnosti odstranit „černou“ a „neoprávněnou“ stavbu je zásahem přiměřeným sledovaným cílům, neboť jiným opatřením by jich nemohlo být dosaženo. Nejde totiž o sankci, která by se alternativně nabízela např. vedle pokuty za přestupek proti stavebnímu řádu, nýbrž opatřením, jehož cílem je navrácení území v původní stav (nálezný ÚS ze dne 8.4.2004, II. ÚS 482/02, www.usoud.cz).

Dodatečné stavební povolení může být vydáno jen při splnění podmínek daných stavebním zákonem a příslušným prováděcím předpisem, tj. pouze v případě, že stavebník podá žádost o dodatečné povolení stavby, resp. dodatečné povolení změny stavby, a předloží k ní podklady ve stejném rozsahu jako k žádosti o stavební povolení. Rozhodnutí, kterým se dodatečně stavba nebo její změna povoluje, musí mít obsahově stejné náležitosti jako stavební povolení. Nelze připustit výklad zákona, který by stanovil mírnější kritéria pro dodatečné povolení stavby, resp. její změny, než jaká jsou kladena na řádné stavební povolení. Má-li totiž norma určité požadavky na řádné rozhodnutí v situaci, kdy žadatel o stavební povolení postupoval podle zákona, tím spíše je musí mít na rozhodnutí svou povahou mimořádné, kdy žadatel od počátku zákon nerespektoval (rozsudek NSS ze dne 8.2.2007, 1 As 46/2006, www.nssoud.cz).

Institut správního uvážení nemá při aplikaci ustanovení § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, místa; naopak zákon výslovně stanoví, že stavba nebo zařízení postavené bez stavebního povolení či ohlášení nebo v rozporu s ním musí být odstraněny. Stavební úřad tak neučiní jen při splnění všech zákonných podmínek, což musí stavebník v řízení prokázat. Nejde proto o správní uvážení (zda a kterou z podmínek stavebník splnil), nýbrž stavebník sám musí prokázat, že došlo ke splnění všech podmínek, jejichž splnění by bylo jinak požadováno v rámci řízení o povolení stavby (či ohlášení). Posuzování souladu stavby s obecnými technickými požadavky na výstavbu je otázkou správního uvážení toliko tam, kde vyhláška o obecných technických požadavcích na výstavbu pro takový postup otvírá prostor; jinak je otázkou důkazní (rozsudek MS v Praze ze dne 24.10.2005, 10 Ca 220/2004, www.nssoud.cz).

Na základě shora uvedené právní normy a judikatorních závěrů soud konstatuje, že žalobkyně neposkytla stavebnímu úřadu ani žalovanému možnost, aby se vůbec zabývali možnostmi dodatečného povolení staveb. Jak vyplývá ze shora uvedené stručné rekapitulace správního spisu, žalobkyně podala žádost o dodatečné stavební povolení, aniž by doložila projektovou dokumentaci, souhlas orgánu požární ochrany a souhlas vlastníků sousedních nemovitostí. Především projektová dokumentace staveb je stěžejní náležitostí pro posouzení nejen souladu stavby s předpisy požární ochrany, ale především s veřejným zájmem, zejména s územně plánovací dokumentací, cíli a záměry územního plánování, obecnými technickými požadavky na výstavbu či technickými požadavky na stavby. Žalobkyni v daném případě tížilo důkazní břemeno spočívající v nutnosti předložit podklady a doklady vyžádané stavebním úřadem v jím stanovené lhůtě a v rozsahu jako k žádosti o stavební povolení. Na

tyto požadavky, s nimiž byla žalobkyně prokazatelně shora uvedenými výzvami seznámena, nijak nerefletovala. Jak vyplývá z ustanovení § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, stavební úřad nařídí odstranění stavby postavené bez stavebního povolení či ohlášení. Pouze a jen v případě, že stavebník prokáže, že stavba je v souladu s veřejným zájmem, zejména s územně plánovací dokumentací, cíli a záměry územního plánování, obecnými technickými požadavky na výstavbu, technickými požadavky na stavby a zájmy chráněnými zvláštními předpisy, k nařízení odstranění stavby stavební úřad nepřikročí. Žalobkyně se však možnosti prokázat uvedený soulad se stanovenými zájmy fakticky vůbec nechopila. V takovém případě nemá stavební úřad jinou možnost, než nařídít odstranění stavby. Námitky nepřiměřenosti rozhodnutí o odstranění stavby, narušení jiných objektů při demolici či zániku věcného práva zde tak nemají žádnou relevanci, neboť k jejich posouzení nemá stavební úřad prostor.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku ad I. rozsudku podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 20. května 2013

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová

JUDr. Markéta L e h k á, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu